

# Māra Madliena



Madlienas pagasta informatīvā lapa

Nr. 286

2016. gada Jūlijs

Bezmaksas



Vienmēr gribas tur, kur labāk. Neviens tišu prātu nemeklē sliktākās vietās.

Un visapkārt ir tik daudz neatvērtu durvju. Un neziņa-kā būs, kas būs. Varbūt tieši neziņa ir tā, kas izraisa kļūdīšanos? Jo, ja zinātu, kā izdarīt pareizi, tad arī kļūdu nebūtu. Ja nebūtu kļūdu, nebūtu arī problēmu.

Ja zinātu, kā tikt līdz gaismai, tumsa netraucētu.

It kā visu mūžu cilvēks klauvējas pie dažādām durvīm, cerībā ieraudzīt to, par ko sapņojis, pēc kā ilgojies. Bieži vien durvis paliek neatvērtas, šad tad tiek atvērtas, bet pēc kāda laika saprotot, ka nav tas, kas cerēts, atkal aizvērtas.

Bet ir arī tādas durvis, pa kurām ienākot, vairs negribas iet ārā. Ienākot pa šīm durvīm var aizbēgt no bezgalīgās un mūžīgās tumsas, no nemītīgas meklēšanas, no izmisuma, no cerībām iegūt un bailēm pazaudēt var sajust ne-

parastu tuvumu. Sajūtu, ka neesi lieks un nevajadzīgs, neparastu gādību, mīlumu. Un tur sagaida kāds, pie kā klusi pieglausties.

Tie ir īpašie cilvēki mūsu dzīvē. Bieži vien nepelnīti aizmirsti, nenovērtēti, uzskatīti kā paši par sevi saprotami. Un tikai dzīves tumšākajos brīžos var spilgti saredzēt no kura staro gaisma. Tieši tad, kad visgrūtāk, ja ir kāds, kas padod roku nevilcinoties-tas ir īpašais!

Un tādu īpašo cilvēku nav daudz, tieši tāpēc tie arī ir īpaši, vienmēr saukti un uzskatīti par savējiem. Tie tuvie, kuru durvis vienmēr atvērtas.

Un brīžos, kad pasaule šķiet netaisnības un sāpju pilna, vienmēr kaut kur ir jābūt kādām durvīm, pa kurām ieejot var nomierināties, atpūsties, smelties spēku. Pat, ja liekas, ka nav...ir jābūt!

Lai katram būtu atvērtas durvis pa kurām vairs negribas iet ārā!

Mareks Liepa



Es Tev vēlu to prieku,  
Kas no viņa šķeļas,  
Kad tas šļakatās baltās  
Kamolā veļas.  
Es Tev vēlu to prieku,  
Kas no dzīlēm ceļas,  
Ar sidraba malku  
Avotā smeļams.  
Es Tev vēlu to prieku,  
Kas saulstarā tveras,  
Kā puteksnis zelta  
Acīs tev smejas...  
(S.Upesleja)

Apsveicam jūlija jubilārus



Marija Iljina	92
Tatjana Mīkelsone	90
Kārlis Apsītis	80
Leonora Atslēdziņa	80
Anna Freimane	75
Tatjana Priedīte	75
Gunārs Ziemeļis	75
Velta Caune	70
Vija Virsnīte	70
Smaida Lejniece	65
Višvaldis Jākobsons	60
Alda Karaseva	60
Tatjana Kovaļkova	60
Edvīns Dātavs	55
Aivars Gipters	55
Kārlis Jansons	55
Sandra Mārtiņa	55
Sarmīte Ozoliņa	55
Aigars Lazdiņš	50
Sandra Ozola	50



## 9. klases atmiņu virtene



9. klasei jau pagājis satrauktais eksāmenu laiks, izdzīvots izlaidums, un daudziem absolventiem ir prieks par paveikto un sasniegto. Nu vasarai durvis vaļā un skats uz nākotni, kura dažam vēl neskaidra, taču cits jau skaidri apjautis savu mērķi. Maija mēnesī vēl mirkli viņi, mūsu skolas devītie, atcerējās tos skaistos brīžus, kas pavadīti Madlienas vidusskolā. Lai atmiņas silda un dod spēku tālākajam ceļam!

*Skolotāja Zinta Saulīte*

Atminos laiku, kad sāku mācīties 5. klasē un 3. septembrī svinīgajā pasākumā dziedāju solo. Augustā devos uz skolu, lai apgūtu un iemācītos dziesmu. Svētku dienā bija liels satraukums, tas bija emocionāls notikums manā dzīvē.

*Saulcerīte Sāra Kempe*

Ar klases audzinātājām mums ir paveicies. 1. klasē mūs sagaidīja jaukā un mīļā skolotāja Signe Kušnīre. Četrus gadus viņa mūs loloja un sargāja, pēc 4. klases nodeva apzinīgās, sirsnīgās un atraktīvās skolotājas Anitas Jākobsones rokās. Viņa par mums ir rūpējusies šos piecus gadus un tagad palaiž lielus un stiprus plašajā pasaulē. Katram novēlu tādas labas un jaukas audzinātājas.

*Annija Studere*

Jaukas ir bijušas Popielas. Šogad tā tika rīkota par godu komponis-

tam un pianistam Raimondam Paulam. Pasākumā izpildīja tikai viņa dziesmas. Mūsu klase sagatavoja R. Paula dziesmu popūriju. Lai arī neieguvām nevienu vietu, tomēr gatavošanās bija interesanta, un tā mūs saliedēja.

*Paula Stauža*

Interesanti ir bijuši skrējieni „Aizej tur, nezin kur”. Esmu guvis daudz pozitīvu emociju. Atminos, kā vienā no kontrolpunktiem mani nesa ar nestuvēm, un es gandrīz tiku nomests zemē. Patīk Madlienas vidusskolas dažādie pasākumi.

*Raimonds Batura*

Esmu izveidojis savu peintbola komandu, kuras nosaukums ir „GTX”. Tajā spēlē Kristers Sams, Emīls Smilškalns, Verners Cilevičs, Mārtiņš Strazdiņš, Ralfs Žurēvičs un es – Rainers Brikmanis, komandas kapteinis. Esam guvuši labus panākumus. Šobrīd esam otrajā vietā Latvijā. Paldies skolai par atbalstu.

*Rainers Brikmanis*

Atmiņā paliks talkas, kad tīrījām skolas apkārtni – grābām lapas, vedām tās prom. Kopīgs darbs saliedēja un stiprināja mūsu draudzību.

*Elvis Grāps*

Skaisti ir bijuši klases pārgājieni. Visjautrākais bija 2015. gadā, kad devāmies uz audzinātājas A. Jā-

kobsones māju. Pie pirts uzcēlām teltis un kurinājām ugunsgrūdu. Pusdienās vārījām zupu, bet vakarā cepām desas. Spēlējām dažādas sporta spēles, klausījāmies mūziku, bija jautri. Visu nakti pavadījām pie ugunsgrūda un centāmies izjokot audzinātāju. Otrā dienā mierīgi atpūtāmies un gulējām šūpuļtīklos. Pārgājieni pie skolotājas ir bijuši visinteresantākie skolas gados.

*Kitija Balode*

Jauka bija 2015. gada ekskursija, kad devāmies iepazīt Vidzemi. Pirmā pietura bija Līgatnes Padomju slepenais bunkurs, kas būvēts pagājušā gadsimta 80. gados un paredzēts valsts vadīšanai atomkara gadījumā. Bunkurs bija liels, tumšs un drēgns. Tālāk devāmies uz Cēsu viduslaiku pili, kur bija iespēja redzēt, kā cilvēki dzīvoja senāk. Neparasta bija Āraišu ezerpils, kuru aplūkoju jau otro reizi. Kopumā ekskursija bija izdevusies un palikusi visspilgtāk atmiņā.

*Eduards Praličs*

Man patīk darboties skolas pašpārvaldē. Labprāt organizēju dažādus pavasarīgus un rudenīgus pasākumus, diskotēkas. Tas ir mans vaļasprieks. Vēlos, lai skolas ikdiena ir interesanta un dažāda. Nevaru iedomāties savu dzīvi bez darbošanās skolas pašpārvaldē.



*Ketija Povha*



## Atminoties Madlienas vidusskolu



2013. gada 1. septembrī Madlienas vidusskolu kā nākamo posmu pēc 9. klases absolvēšanas izvēlējās jaunieši no Madlienas, Taurupes, Ķeipenes, Krapes un Lauberēs. Šo trīs gadu laikā klases kolektīvs ir pamainījies un pēc centralizēto eksāmenu nokārtošanas 4. jūnijā ardievas savai skolai teica 9 meitenes un 5 zēni – Madlienas vidusskolas 42. izlaidums.

„Mūsu klase ir bijusi interesanta un aktīva. Gadiem ejot, esam cits citu labāk iepazīnuši un saprotamies labi. Esam klase ar raksturu, no mums daudzi var ņemt piemēru,” tā klases kolektīvu raksturo Normunds Puriņš. Edgara Sprukta domas par klases kolektīvu ir šādas: „Ja ir grūti brīži, cits citam sniegsim palīdzību; mūsu starpā valda humors un sapratne. Klases kolektīvs ir tā cilvēku kopa, kura vienmēr paliks atmiņā.”

Ir savāda sajūta, jo skolas durvis aizveras un jaunieši aiziet katrs savu izvēlēto dzīves ceļu. Paliek skola, paliek skolotāji, un paliek atmiņas par kopā pavadīto laiku. Ne tikai zināšanu vairošana mācību priekšmetos, bet arī dzīves gudrību sniegšana ir palīdzējusi šiem jauniešiem kļūt par tādām personībām, kādus mēs viņus redzam šodien. Ir prieks par Edgara Sprukta, Aigas Pīķes un Ivetas Streiles apziņīgo attieksmi pret mācību darbu un izciliem rezultātiem visu vidusskolas laiku. E. Sprukts un A. Pīķe izlaidumā

saņēma LR Ministru prezidenta Māra Kučinska parakstītus Atzinības rakstus par gūtajiem panākumiem mācībās. Paldies ir jāsaka daudziem klases skolēniem par atsaucību, aizstāvēt skolas godu mācību priekšmetu olimpiādēs, konkursos un sporta sacensībās. Priecājos par 12. klases skolēnu cienīgu attieksmi pret skolas ārpusstundu sarīkojumiem. Mūsu kopīgi veidotie pasākumi un aktivitātes ir bijušas gan interesantas, gan saturīgas. Vispilgtāk atmiņā skolēniem ir palikušas ekskursijas uz Lietuvu un Stokholmu, Rūķu darbnīca pagājušos Ziemassvētkos un šī gada Ziemassvētku luga ar galveno varoņu lomām un klases sarūpēto svētku salūtu. Jaunus talantus savos klasesbiedros atklājām, gatavojoties Žetonu vakaram. Šis, manuprāt, ir visjaukākais pasākums visā vidusskolas laikā, jo tik lielu radošumu, saliedētību un pozitīvu emociju nav iespējams citur izjust.

„Madlienas vidusskolai manās atmiņās būs īpaša vieta. Šeit es ieguvu daudz – zināšanas, draugus, pieredzi un arī dzīves mācību. Lielā atmiņu kofēriņā paņēmu līdzi visu skaisto, jauko, kas saistās ar skolu un šeit pavadīto laiku.” (Santa Liepiņa)

„Šī skola man ir devusi ļoti lielu pieredzi, kura būs noderīga turpmākajā dzīvē. Iegūtās zināšanas ne tikai uzlaboja manas prāta spējas, bet būs no-

derīgas arī nākotnē, meklējot darbu.” (Megija Veselova)

„Novēlu skolai daudz jaunu audzēkņu aizejošo vietā, lai tie nes Madlienas vidusskolas vārdu valsts mērogā!” (Aiga Pīķe)

„Skola ir ļoti moderna, mācības notiek mūsdienīgi. Ieteikšu visiem saviem draugiem šo skolu, jo te var justies brīvi.” (Rihards Bičevskis)

„Madlienas vidusskola man ir devusi daudz zināšanu, daudz, pat ļoti daudz jauku, jautru, mīļu brīžu, ko es visu mūžu atcerēšos.”

(Katrīna Baumanē)

„Liels paldies skolai un jaukajiem skolotājiem par to, ka pieņēma mani tādu, kāds es esmu. Paldies skolotājiem, kas pret mācību procesu neizturējās vienaldzīgi un katru nākamo stundu veidoja citādu.” (Dzintars Iljins)

Es ļoti ceru, ka centralizēto eksāmenu rezultāti jauniešiem dos iespēju īstenot savus izlolotos sapņus, un, kas zina, vai nākotnē kāds no viņiem nekļūs par labu juristu, pedagogu, inženieri, policistu vai biologu. Veiksmi tālākajās dzīves gaitās un uz tikšanas skolas absolventu salidojumā!







## Sanāciet, Jāņa bērni, te būs laba līgošana

Vasaras saulgriežus, kad visgarākajai dienai seko visīsākā nakts, pirmskolā "Taurenītis" ieskandinājām 17. jūnijā ar svētkiem: "Sanāciet, Jāņa bērni, te būs laba līgošana." Šajā dienā visi - mazi un lieli kļuvām par Jāņa bērniem - līgotājiem. Kopā ar svētku vadītājiem - skolotājām Velgu Maču un Ingu Lazdiņu mēs iepazīnām Līgo un Jāņu dienas tradīcijas, sveicām galveno līgotāju, īpašā vārda gaviļnieku - divgadīgo Jāni Smiļģi no „Magonītes” grupas, gājām rotaļās, skandējām tautsdziesmas.

Liels prieks bija par dziedātajām līgo dziesmām bungu ritma pavadījumā, kuras spēlēja gan bērni, gan mūzikas skolotāja Ilva Kaulača. Svētkos uzzinājām par dažādiem saulgriežu laika ticējumiem, piemēram, kurš Jāņu naktī atrod un paceļ jāņtārpiņu, visu gadu būs laimīgs..., vai arī - kas Jāņu naktī guļ, tas gulēs visu gadu. Vēl priecājāmies par "ziedošo" ugunsķurku, mācījāmies pazīt un nosaukt jāņuzāles, jo tām saulgriežos piemīt īpaši dziedinošs spēks. Vai zinājāt, ka āboliņš, madaras, asinszāle, kumelītes, rasaskrēsliņi, biškrēsliņi ir meitu jāņuzāles?, bet papardes, suņuburkšķi, nātres, purva grīšļi - puīšu jāņuzāles?

Pēc jautrām rotaļām un dejām, meitenes piedalījās ziedu pušķu gatavošanas meistarklasē, bet zēni mērojās spēkiem virves vilkšanā un sportiskajās aktivitātēs. Svētku izskaņā pārsteigumu sagādāja Jāņa māte (skolotājas palīgs Inga Dišereite), kura visus līgotājus pacienāja ar gardu sieru un kvasa dzērienu.

Svinot gadskārtu ieražas, mēs mācāmies turēt godā Jāņu dienas tradīcijas, jo tradīciju sargāts cilvēks, var droši spert soli pasaulē. Gaišu, skanīgu vasaras saulgriežu laiku!

Tiksimies atkal augustā, jo sākot ar jūliju, pirmsskola „Taurenītis” dosies vasaras atvaļinājumā.

VPIL „Taurenītis”  
vadītājas vietniece izglītības jomā  
Aija Simsone







## Dziedāšanas svētki Madonā



Lai gan tikko iesācies ilgi gaidītais vasaras brīvlaiks, karstajā 1.jūnija trešdienā jau rīta agrumā devāmies ceļā uz Madonu, kas ar vairākiem kultūras pasākumiem pirmajā jūnija nedēļā atzīmēja 90.jubileju. Ieradāmies, lai ar savu dalību kuplīnātu vienu no Madonas jubilejas pasākumiem un piedalītos Dziesmu dienā, kas veltīta pirms 150 gadiem notikušajiem pirmajiem latviešu skolēnu koru svētkiem Lazdonā.

No vēstures apraksta uzzinājām, ka 1886.gada 18.jūliju Lazdonas baznīcas mācītājs Rūdolfs Guleke pasludināja par svētdienu, lai sarīkotu bērnu svētkus. Gatavojās visas draudzē ietilpstošās skolas, cītīgi mācoties vienbalsīgas un trīsbalsīgas dziesmas vācu un latviešu valodā. Šajos svētkos piedalījās 200 skolēnu. Viņi vēl nezināja, ka šī kustība ir skolēnu Dziesmu svētku aizsākums.

Visa diena bija brīnišķīgi saplānota un noorganizēta. Tā bija kā svētki ne tikai madoniešiem, bet visiem dalībniekiem.

Pasākums tika atklāts Lazdonas evaņģēliski luteriskajā baznīcā. Ievadvārdus teica Madonas evaņģēliski luteriskās draudzes virsmācītājs Hanss Jensons. Viņš uzsvēra gan šīs dienas, gan dziedāšanas un mūzikas nozīmīgumu katra cilvēka dzīvē. Kopkora izpildījumā izskanēja Latvijas valsts himna un R.Tigula dziesma „Lec, saulīte”. Vairāk nekā 800 dalībnieku vidū bija arī Ogres novada kori- Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas

skolas 4.-8.kl. koris „Zīle” (diriģente Līga Dziedātāja, kormeistare Eva Stīrāne) un Suntažu vidusskolas 5.-9.kl. koris (diriģente Inita Andževa).

Kamēr koru diriģenti piedalījās izstādes „Pirmā skolēnu dziesmu diena un tās nozīme Latvijas izglītības un kultūras kontekstā” atklāšanā Haralda Medņa mājās „Dzintari” un piemiņas brīdī kultūras darbinieka, ilggadēja Madonas mūzikas skolas direktora, savas valsts patriota, izcilā latvieša Arta Kumsāra atdusas vietā, skolēni devās ekskursijās pa skaisto, sakopto Madonu, piedalījās „Ežu” rīkotajās radošajās un sportiskajās aktivitātēs Praulienā pie Lazdonas mācītājmuižas, baudīja gardas pusdienas Madonas 1.vidusskolā un gatavojās koru kopmēģinājumam.

Pasākuma kulminācija bija koncerts „Dziesmas tīnu kamolā” Madonas Saieta laukumā. Programmā

bija iekļautas latviešu tautasdziesmu apdares. Madonas novada svētku izdevumā Dziesmu dienas mākslinieciskā vadītāja Ija Voiniča rakstīja : „Latviešu tautas gara spēks ir sakņojies darba tikumā un tautasdziesmā. Tieši tautasdziesma ir mūsu kultūras lielākā bagātība un mantojums. Tās gadsimtiem senas, glabātas un lolotas, skanējušas arī pirmajos latviešu kopā dziedāšanas svētkos. Tautasdziesmai ir pievienotā vērtība, un tā būs aktuāla vienmēr, mainīsies tikai paaudzes. Dziediet lepi un ar prieku! Tautasdziesmā spēks un latviešu tautas dzīves filozofija!”. Koncertā diriģēja arī Ogres novada koru virsvadītāja Aira Birziņa. Koncerts izskanēja kā īsti Dziesmu svētki. It īpaši brīžos, kad klāt spēlēja Gulbenes mūzikas skolas pūtēju orķestris un Madonas jauniešu pūtēju orķestris „Vivo”.

Pēc koncerta jautrība turpinājās dančos kopā ar jauniešu postfolkloras grupu „Rikši” un tika apbalvoti kori - sporta aktivitāšu dalībnieki.

Diena paskrēja nemanot, piepildīta ar bagātu programmu. Ik uz soļa jutām organizatoru rūpes – detalizētais pasākuma apraksts, brīvprātīgo jauniešu darbs, auksts dzeramais ūdens, zaļā pazišanās zīme, kas kalpoja gan kā galvassega, gan šalle, gan materiāls skatuves kustībām koncerta laikā.

Esam pateicīgi Madlienas pagasta pārvaldei par transportu un iespēju piedalīties Dziedāšanas svētkos Madonā.

*K.Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolas direktore*  
*Vita Ervalde.*







Turpinām iepazīstināt ar Madlienas vidusskolas absolventu atmiņu stāstiem, kas ir aizsākušies jau 2015. gada augustā. Šajā avīzes numurā piedāvājam 21. un 22. stāstu, to autori – Vilma Sprancmane (Balode), 2. izlaidums (1976. gads) un Jānis Vilnītis, 13. izlaidums (1987. gads).  
Lai jauka un patīkama lasīšana!



## Cik nozīmīgi ir sastapt īstos cilvēkus!



„Smeldzošs tango piepīpētā zālē/  
Atpakaļ nes mani gadu tālē, – / Atmiņā  
aust pagājušā meti.” // Jānis Sarka-  
nābols/

Esmu Madlienas vidusskolas 2. izlaiduma (1976) absolvente. Tas bija tik sen, bet tagad liekas – tik nesens... Mana bērnības zeme ir un vienmēr paliks Vērene. Pagājušajos Saulgriežu svētkos ar māsām un viņu bērniem pārcilājām bērnības atmiņas. Cik daudz tās tomēr spēj saglabāt – smaržas, sajūtas... Vecāki bija darbos aizņemti, bet nemanāmā klātbūtne, ģime-

niskums, siltums, rūpes – tas nekad nezudīs. Arī tagad, kad viņi nolūkojas no mākoņu maliņas, domāju, ka var lepoties ar mani un manām māsām Intu un Edīti.

Atminos vasarās garās un nebeidzamās biešu vagas no Vērenes ugunsdzēsēju torņa līdz pašai purva malai, siena grābšanu ar zirga grābekli, kamēr vienīgā vasaras kleita uz sēdekļa izberzta vienos caurumos, siena ķīpu likšanu šķūņos. Pēc tam bija pelde netālajā Ogres upē, tad „tautas bumba”, „gurķi” – nekas nelikās par grūtu, jo

brīvpusdienas jānopelna. Vecāku ieaudzinātais darba tikums, pamatīgums – viss notika kaut kā pats no sevis, bez piespiešanas un bāršanās.

Skolas gaitas uzsāku Madlienas vecajā muižā. Pirmā skolotāja Leonora Atslēdziņa bija prasīga, arī mīļa. Vēl tagad atmiņā viņas stingrais „satvēriens”, kad nepadevās s burtam tas apaļais izliekums. Tā kā skola bija 12 km no mājām, nedēļu paliku internātā. Mūs, mazos, pieskatīja lielās meitenes, no šodienas skatoties – kādas nu lielās, 7. un 8. klase! Dzīve internātā – īsta patstāvības skola! Pusdienas par brīvu, brokastīs un vakariņās tēja un maize, pārējais – cukurs, sviests, ievārījums, kas nu kuram koferītī no mājām. Gandrīz kā Jāņa Poruka „Kaujā pie Knipskas”! Rudeņos gājām lasīt sēnes un ābolus.

Atmiņā ataust piedzīvojumi no internāta laikiem. Kādas piecpadsmit dažāda vecuma meitenes dzīvojām vienā telpā. Lielajām, protams, interese par puīšiem, tad mēs, mazie pirmklasnieki, bijām kurjeri pastnieki – nogādājām zīmītes puīšiem. Skolas direktors Pēteris Trijecs, ļoti labestīgs, ar ģimeni dzīvoja tajā pašā stāvā, pieķēra mūs, un tad mēs visi koridorā stāvējām garā rindā naktskreklos un bumbierenēs.

Citureiz bija uzsnidzis sniedziņš. Lielās meitenes izdomāja, ka ar basām kājām jāapskrien apkārt skolai. Mēs, mazās, līdzī. Apskrienam, bet skolas durvis ciet, mīņājamies uz lieveņa, līdz beidzot skolotājs Oskars Siliņš apžēlojās. Un nekādu iesnu!

*(turpinājums 7. lappusē)*



## Cik nozīmīgi ir sastapt īstos cilvēkus!

Vēl, protams, teātris! Skolotāja Dzidra Megi ar savu Borisu dzīvoja turpat augšā divās mazās istabiņās. Vakaros teātra mēģinājumi. Atceros, kā iestudējām lugu, kur es, Sarmīte Kuciņa un laikam Pārsla Tauriņa attēlojām bitītes, mums bija tā skaisti jādejo un jādzied: „Zum, zum, bitīte, zum, kamentīle!” Sarmītei bija kājās mīkstas filca čības, bet tā dejošana izdevās kā lācim. Tad skolotāja Dz. Megi sacīja: „Nu kāda tu bitīte! Tu jau sirsenis!” Atminos pasaku „Trīs sivēntiņi”, kurā Sarmīte laida vaļā savu kliedzienu. Es spēlēju žagatu telefonisti, teksta maz: „Divi, četri, savienojumi.” Bet kāds uztraukums! Un tērpi un grimis! Tos šuva skolotāja Dz. Megi un viņas draudzene vācu valodas skolotāja Lilita Džede. Jaungada svētku programmā teātra izrāde bija vakara nagla. Protams, griebjās jau tās galvenās lomas! Un tad sagaidīju – meitene sapnītī pasakaini zilā kleitā...

Klases audzinātāji mainījās – 5. un 6. klasē latviešu valodas skolotāja Arita Matisone. Viņa dzīvoja sarkanajā Mežaku mājā, un mūsu klases logi bija uz to pusi. Mēs viņu gaidījām un mīlējām (viņa mūs atcerējās un apciemoja 12. klases izlaidumā). 7. klasē – sirsnīgā skolotāja Marta Lejniece. 8. klasē – skolotājs Andris Šrāders. Atceros Vecgada svinības jau jaunajā skolā – silts, dubļi, skolotājs paņēma akordeonu, un mēs visi ārā ap eglīti. Domājām, ka viņš turpinās mūs audzināt arī vidusskolā. Bet nekā! Jauna klase, jauni skolēni no Lēdmanes, Meņģeles, Ogres un jauna latviešu valodas skolotāja Laimdota Jonkuse. Nezinu, kā citiem, bet viņa bija mana Skolotāja! Mīlestība uz literatūru, dzeju – Jānis Sarkanābols „Stella Polaris”, Andris Bergmanis „Uzdāvinī man tīru sniegu”. Un, ja ne traģiskie notikumi pēc 9. klases vasaras nometnes, kur visi jutāmies tik vienoti... Mūsu ceļi šķīrās uz visiem laikiem. Pirms kādiem 25 gadiem sastapu skolotāju autobusā, uzrunāju... pārāk smagas viņai tās atmiņas par savu pirmo darba vietu pēc Liepājas pedagoģiskā institūta.

Un tad 10. un 11. klasē skolotāja Ausma Grīse. Mierīga līdzās pastāvēšana. Viņa bija no Pļaviņām, brīnišķīga latviešu valodas un literatūras skolotāja! Ekskursija pa romāna „Zaļā zeme” vietām. Fenomenāli! Pēc tam jau diezā

romāna lasīšana nelikās par grūtu!

Vidusskolas laiks man saistās ar fantastiskajiem skolotājiem – saprotoshi, atbalstoši, iecietīgi, nekādas balss pacelšanas, profesionāli savā jomā, brīnišķīgi cilvēki. Tā bija vidusskolas bagātība!

Krievu valodas un literatūras skolotājs Fridrihs Funkners – vēl tagad no galvas varu citēt Oņegina vēstuli Tatjanai: „Ja vas ļubļu, čevo že bolje...” Arī vācu valodas mācīšana smalkajā lingafonijas kabinetā. Manas vācu valodas zināšanas bija tik labas, ka, studējot augstskolā, lekcijās nebija, ko darīt, vēlāk pārstāvēju LU Filoloģijas fakultāti starpaugstskolu olimpiādē. Savus vācu valodas līmeņus ar regularitāti paaugstināju Gētes institūtā. Atceros militāro apmācību ar Kalašņikova automāta salikšanu un izjaukšanu uz laiku, ierindas skates, šaušanu pa tukšām pudelēm grantsbedrēs aiz Madlienas kapiem.

Skolas direktors Broņislavs Zukulis un vēsture – „atkodām” viņa sistēmu, kādu laiku varējām nemācīties, jo, kamēr pa skolēnu sarakstu noies līdz lejai... Cilvēcība un harmonija!

Matemātikas skolotāja Aina Šrādere. Kā man neveicās ar ģeometriju! Un tad vienreiz uz Jaungadu skolotāja pasauca mani un sacīja, ka vienīgais trijnieks uz liecības man ir ģeometrijā, bet viņa to neielikšot, un pēc brīvdienām man atzīme jāizlabo. Kaut ko tādu iedomāties 1973. gadā! Lūk, attieksme!!!

Fizikas skolotājs Gunārs Cilevičs – kā mēs, meitenes, skaitījām un gaidījām, kad beidzot skolotājs vairs nemainīs savas kaklasaites, košās un elegantās.

Ķīmijas skolotājs Māris Siliņš – vēl tagad zinu Mendeļejeva tabulu un bez grūtībām varu uzrakstīt ķīmiskas reakcijas apmaiņas vienādojumu. Un ne tikai... vidusskolnieces slepenā, romantiskā aizraušanās. Ķīmiju nemācīties vienkārši bija kauns. Un vēl bioloģija. Skolotājs vienreiz atstāja pēc stundām, un tēma tāda kutelīga – par vairošanos. Sarkstu un bālēju, bet, kad aizeju uz kabinetu, viņš lasa savu dzeju. Dzejoļus rakstīja arī klasesbiedri Nellija Kovaļevska, zinu, ka viņai ir izdotas kādas bērnu dzejas grāmatas, Guntars Brālis – joprojām saglabājusies nodzeltējusi lapiņa: „Tu atnāci kā zibens un aiziesi kā zibens.”

Sporta skolotājs Andris Šrāders – attieksme un mīlestība pret sportu. Tā nav zudusi arī tagad – regulāri apmeklēju ūdens aerobikas nodarbības, ziemā paslēpoju. Sekoju līdzī sporta spēlēm, īpaši komandu. Skolas laikā, lai gan augumā biju maza, spēlējām basketbolu. Tās cīņas ar jaunākās māsas Edītes klases komandu bija nu tik principiālas, ka pēc zaudējuma varējām nedēļu nesarunāties. Orientēšanās pie Oskara Siliņa un tūrisma pārgājieni, vēlāk pāris reizes esmu piedalījies „Magnētā”.

Pēc vidusskolas bija divas izvēles: studēt LU literatūru vai ģeogrāfiju. Grūta izšķiršanās. Ģeogrāfus atmetu, jo vienkārši nobijos no lielā konkursa: 5 uz vienu vietu. Iestājos Filoloģijas fakultātē, studējot sapratu, ka mana turpmākā dzīve būs saistīta ar skolu.

Pēc valsts sadales vajadzēja strādāt Latgalē. Joprojām ticu, ka mūs vada kāda roka. Vecākā māsa Inta strādāja Rīgā Dzirnauvu ielā nelielā grāmatnīcā, viņiem bija fenomenāla vadītāja Regīna Dukāte, beigusi Cēsu skolotāju institūtu, erudīta un harizmātiska personība. Un viņas komanda – meitenes 7–8 gadus vecākas par mani, bet cik zinošas un intelīgentas. Kādas balles! Vienmēr tematiskas un sarunas par teātri un mākslu, arī bohēma pieļaujāmās robežās. Cik nozīmīgi ir sastapt savā dzīves ceļā īstos cilvēkus! Blakus Berga bazāram atradās Rīgas 41. PTV, tur vajadzēja latviešu valodas skolotāju un bibliotekāri, bet ar noteikumu, ka skola nodrošinās ar dzīvojamo platību, tad uz Latgali nevajadzēs doties. 1980. gados tas bija kas neiedomājams! Aizeju pie skolas direktores, un viņa, mani nepazīdama, paraksta vajadzīgo papīru. Sadales komisija pārsteigta, un es sāku strādāt skolā. Protams, dzīvojamā platība palika uz papīra.

Pēc pusotra gada direktore laikam saskatīja manī kādas prasmes un uzaiicināja strādāt par direktores vietnieci audzināšanas darbā. Draugi mani sauca par Makarenko, jo kontingents skolā bija smags. Lotosi, talkas kolhozos, mācīju latviešu valodu un audzināju klases. Mani tas viss tā aizrāva. Bet, lai turpinātu strādāt par direktores vietnieci, vajadzēja stāties partijā. Skolas partijas sekretārs teica, ka intelīgencei tik reti piedāvā vietas. Iestājos, jo man

(turpinājums 8. lappusē)



## Cik nozīmīgi ir sastapt īstos cilvēkus!

gribējās turpināt aizsākto. Protams, uztvēru to nenopietni. Man vēl tagad saglabājusies neliela draudzeņu dāvināta balta kartiņa ar sarkanu sirpi un āmuru un uzrakstu „Partija – mūsu laikmeta prāts, gods, sirdsapziņa”. Gaisā sāka virnot brīvības vēji... Kā iestājos, tā arī izstājos. Karjerā kāpums – kļuvi par direktores vietnieci ražošanas darbā, skolu pārdēvēja par Rīgas 12. arodividusskolu. Mēs apmācījām speciālistus apavu ražošanai. Liekas, kas tad tur – kurpe, zābaks! Iemācījos un pārzinu visas ar apavu ražošanu saistītās operācijas. Tas ir tik aizraujoši!

Sākās pārmaiņas, un es kļuvi par skolas direktori. Tad notika nacionalizēto īpašumu atdošana to īstajiem īpašniekiem, un manu skolu no Berga bazāra izlika un pārcēla uz Vecmīlgrāvi, kur divus gadus stāvēja tukša 22. arodividusskola, kurā mācīja kuģu speciālistus plašajai Padomju Savienībai.

Izveidoju savu komandu, pārvilināju māsu Edīti par vietnieci saimniecības darbā, jo man bija vajadzīgs cilvēks ar apgriezieniem un kuram es varu uzticēties. Kopā mēs izveidojām skolu kā konfekti un jutāmies kā ģimene (ap 250–300 audzēkņu). Un tā 10 gadus.

Tad atkal pārmaiņu vēji. Tāpat kā šodien skolu tīkla optimizācija – mazo skolu likvidēšana, pievienošana, savienošana, atvienošana. Absurds! Reformas izglītībā turpinās! Paliku bez darba, domāju, kas tad tur – mācīšu latviešu valodu. Izrādās, ka neviens direktors īpaši nealkst pēc skolotāja, kas bijis direktors! Pēc nelielas atelpas mani draudzene uzaicināja uz Rīgas Amatniecības vidusskolu – strādāju bibliotēkā, pasniedzu latviešu valodu, biju audzinātāja integrētai grupai – audzēkņu dzirdīgi, otra puse – nedzirdīgi. Iemācījos zīmju valodu! Mani audzināmie pēc 4 gadiem pabeidza

skolu, un man kaut kā pietrūka, iestājās rutīna. Nolēmu atkal mācīties, sāku RPIVā studēt psiholoģiju. Pašlaik strādāju par psihologu skolā. Šo darbu izjūtu kā aicinājumu, sava veida misiju. Joprojām papildīnu zināšanas.

Esmu precējusies, dzīvoju ar vīru Rīgā viņam atdotā tēva īpašumā. Brīvajā laikā daudz lasu, vismaz reizi mēnesī apmeklēju teātri, interesējos par ezotēriku. Garīgā līdzsvara atgūšanai palīdz darbs dārzā, māsas un, protams, Vērene.

Madlienas vidusskolai un tās kolektīvam novēlu motivētus skolēnus un stingri turēties šajos pārmaiņu, reformu laikos. Skolotājiem veselību, izturību, jo ar saviem skolotājiem Madliena vidusskola var lepoties!

„Dzīve ir kā džezs. Tā kļūst labāka, kad ļaujaties improvizēt.”/Džordžs Gēršvins/

*Vilma Sprancmane (Balode)*

## Atceros tikai to labāko



„Jančukam acis zib un gribas darīt lielas lietas” – ar šiem Imanta Ziedoņa vārdiem no grāmatas par Madlienu „Tik un Tā” laikam vislabāk raksturojama mana bērnība un skolas gaitas Madlienas vidusskolā, kuru absolvēju

1987. gadā (13. izlaidums). Rakstu un smejos, jo galvā skrien atmiņas rindu rindās un visas tādas nebēdnīgas, draiskas. Kaut gan patiesībā es biju varen godīgs un labs bērns, kā saka – klasē noteikti ja ne pats labākais, tad

tuvu tam.

Bet, ja tā nopietni, tad man jau dzīvē kādreiz ir teikuši, ka esmu laimīgs cilvēks, jo, stāstot par bērnību, atceros tikai to labāko. Laikam iekšējā cenzūra darbojas – kam tas sliktais vajadzīgs?!

Kā gan var nebūt saulainās (padomju vara tak solīja!) bērnības, ja bērnu dārzā bija ļoti laba grupiņa, „Sprīdīšu” mājā bija varen kupla bērnu saime. Vienās trepēs no sešiem dzīvokļiem vien kādi desmit bērni – ar pieaugušā acīm skatoties, pat ne pārāk lielu gadu starpību! Otrās trepēs tas pats. Tad jau nekad nevarēja būt garlaicīgi. Vien dusmas, ka mamma vakarā mājās sauca, tad bija jābēg, ko kājas nes, bet „lielās” Ignatjevu meitenes skrēja pakaļ un pēc kāda kilometra pie zirgu staļļiem arī noķēra, un nesa mājās.

Tāds grūti valdāms, vadāms un rāmjos ieliekams laikam arī biju skolā. Joprojām prieks, ka, tēvam līdzī ejot skatīties, kā nobeigumam tuvojās vidusskolas sporta zāles celtniecība, izdevās izdīkt iespēju aiziet skolā kopā ar bērnudārza grupiņas draugiem – tie bija nedaudz vecāki un mani tā kā skolā ņemt negribēja. Pateicoties dīkšanai, tiku pie pirmās klases audzinātājas kaimiņienes – Dainas Līdakas.

Tā nu sanāca, ka skolotāja blakus  
*(turpinājums 9. lappusē)*





## Atceros tikai to labāko

skolā un mājās. Tas nedaudz traucēja manam domu lidojuma kvalitātvam izpildījumam, jo dienasgrāmatā zem pirmā nopelnītā divnieka noviltotais mammas paraksts tika atšifrēts pēc mammas un Dainas kopīgās sarunas, veļu žaujot. Tad nu tiku strotēts, bet, kad pateica, ka jāiet pie direktora, esot spējis vien nolemtības balsī noprasīt: vai ar visām mantām jāiet?

Dainu Līdaku tagad atceros vairāk pat nekā skolotāju, bet kā deju kolektīva vadītāju, jo toreiz tā bija – ja nonāci viņas klasē, tad nedejot bija grūti. Ak, šie kniebieni augšdelmā – tādi dzēlīgi, bet, kad koncertā bija jādejo, tad visas mēģinājumu grūtības bija aizmirsušas. Jāatzīst, ka toreiz Dainas ieliktais deju pamats lieliski noderēja 40 gadu vecumā, kad sadomāju atkal uzsākt tautisko deju „dancāšanu”. Nekas, ka aptuveni 25 gadus nebija dejots – tas laikam kā ar riteni iemācīties braukt...

Ceturtajā klasē nonācām latviešu literatūras gūstā. Tā kā mūsu klases audzinātāja bija Dzidra Megi, tad latviešu valoda un literatūra mums bija Dieva tā kunga vietā pielūdzama. Un labi, ka tā. Diezin vai es tagad par žurnālistu būtu kļuvis, ja ne ar milzīgo piespiešanu man tā gramatika nebūtu „sastūķēta iekšā”. Valodiņa jau arī raisās no tā milzīgā literatūras blāķa, kas gribi vai negribi bija jāizlasa. Nu nebija man tolaik tā mīļākā mācība, nebija... Kaut jā-saka, ka īsti mīļa man neviena nebija, jo ārpuskolas nodarbības (pozitīvās un visas citas) šķita daudz tuvākas. Matemātika – tā gan bija izņēmums. Nemācījos jau, protams, un par mājas darbiem parasti „coberi” (divnieki) vien bija, bet, tā kā matemātiku mācīja Aina Šrādere, tad stundā ar dzirdēto bija gana, lai kontroldarbos un pat matemātikas olimpiādēs nebūtu problēmu. Tā arī „šļūcu cauri” visam tam mācību procesam – galva viegla, kam mocīt ar papildus darbu?

Ak, jā – tā valodiņa jau laikam arī toreiz bija šerpa. Reiz krievu valodas stunda notika pie skolotājas Antonijas Mikštas. Neatceros, ko gan es tādu varētu būt sadarījis, bet viņas izmisuma pilno blāvienu – Vilnītis, Vilnītis, nekāds Vilnītis tu neesi, bet devītais vilnis! – to gan atceros. Tagad noder kā iesauka jeb niks – 9Vilnis vai Cunami. Skolotāja Ilze Rengarte reiz starpbrīdī manus klasesbiedrus rāja, man tak

jālien pa vidu! Tā arī dabūju iesauku – advokāts, un uzsaucienu – vai tad nu savu seksti augstāk nevarot uzcelt? Divreiz nebija jāprasa, biju uz palodzes un jautāju – vai gana?

Tomēr lustīgākais skats bija, kad skolotājas Dz. Megi un A. Šrādere savā starpā rājās un strīdējās par to, kura mācība – latviešu valoda un literatūra vai matemātika – ir svarīgāka, un tāpēc mūsu klasei „izkritušās” stundas vietā aizpildāma. Uzvarēja Megucis! Mēs tomēr bijām viņas audzināmā klase. Bet tagad laikam ko tādu skolās redzēt vairs nav iespējams...

Septītajā klasē nāca pārmaiņas – Madlienas pūtēju orķestrī Dimitrijs Grozovs bērniem sāka mācīt pūtēju padarīšanu. Ja pirms tam no klavierstundām bēgu un slēpos pa visu Madlienu, tad uz orķestrī pie večiem biju gatavs skrējējs tūlīt un uzreiz. Abi ar pamatskolas laika obligāto solabiedru Viesturu Madernieku bijām klāt, un abiem vajadzēja saksofonus. Viesturs gāja pirmais un dabūja saksofonu altu, man palika tikai tenors. Tad nu pirmos gadus mocījās, jo instruments bija vai paša augumā. Labi, ka pēc pamatskolas pastiepos. Veči jau orķestrī tāpat smējās – Jančuk, ja tu šitā pūtīsi, tad tev plaušas pa visu vēderu vien būs! Bet pie večiem orķestrī bija lustīgāk nekā deju kolektīvā ar savām klasesbiedrenēm.

Vidusskolas laiks jau bija brīvdomātāja laiks. Klases audzinātāja Vija Funknere tam arī noteikti netraucēja. Ne jau tāpēc, ka pati bija liela brīvdomātāja, bet tāpēc, ka nekādu dižo stingrību arī nepieprasīja. Ne īsti pavadā turēja, ne arī brīvā vaļā ļāva skriet. Laikam jau visvairāk no tā laika brīvdomāšanas cieta Dz. Megi. Kādu rudenī pirmajā literatūras stundā biju sagatavojis viņai kārtīgu pārsteigumu – iemācījos no galvas Raiņa dzejoli. Un to arī pats pieteicos deklamēt. Tas jau bija liels pārsteigums. Nākamais jau bija saturs – tas bija Raiņa: „Vienā tumšā vakarā/

Sarkanbalta debess mirdz, – /Sarkanbaltās debesīs/ Atviz trijas zelta zvaigznes.” Un tā tālāk. Kāda bija reakcija – nestāstīšu. Tikai tagad saprotu, ka pārāk pozitīvas izjūtas Dz. Megi nebija un nevarēja būt. Bet tādi jau mēs bijām – radikāļi. Klasesbiedrs Normunds Pužulis arī bija radikālis – paziņoja,

ka komjaunatnē uzņems tikai pareizos un godīgos. Es nederēju. Vismaz sākumā, līdz brīdim, kad atbrauca kāds vīrs no Ogres un Normundu iesauca direktora kabinetā. Iznāca bāls, ieraudzīja mani un teica, ka jāstājas komjaunatnē. Ķiķināju, ka es nederu, bet Normunda seja liecināja, ka ķiķināšanai nav vietas – tā nu ņēmu un iestājos... glābdams klasesbiedru. Laikam jau „prodažnaja šкура”.

Patiesībā šādu epizožu ir daudz un viena par otru jestrāka, bet tām tad vajadzētu kārtīgu romāna apjomu. Vien varu teikt, ka, pateicoties skolotājiem, visiem pozitīvajiem un negatīvajiem pārdzīvojumiem, es kļuvu par žurnālistu (ak, līdz pat 10. klasei biju pārliecināts par būvinženiera profesiju). Vispirms jau Latvijas Universitāte – es ar saviem 6 pieciniekiem (zīmēšanā, rasēšanā, fizikulturā u.tml.) un dažiem četriniekiem, pārējiem trijniekiem iestājeksāmenos uzveicu jauniešus ar labu labajiem atestātiem. Tad padomju armija pēc pirmā kursa, vēlāk nāca neatkarības atjaunošana un darbs laikrakstā „Diena” kā speciālkorespondentam Maskavā un „karstajos punktos”. Pa vidu visam paspēju vēl Muļķu partiju dibināt, bet nekas jau dižs tur nesanāca – Tieslietu ministrija atteicās tādu reģistrēt. Un varbūt labi – kam oficiāli muļķi ir vajadzīgi, ja neoficiālo jau gana daudz.

Ir strādāts citos lielākos un mazākos laikrakstos un žurnālos, līdz atrasts labākais risinājums brīvdomātājam – savs laikraksts. Tā nu ar sievu jau vairākus gadus izdodam paši savu laikrakstu Jūrmalā, un ko gan vairāk īstai laimei vajag? Laikam jau neko daudz.

Ģimenes dzīvē jau ar gājis uzvārdam atbilstoši – kā pa viļņiem, līdz pirms 15 gadiem apprecēju savas meitas (viņai tobrīd jau bija gandrīz 10 gadi) māti, un nu jau meita pati šogad augustā iziet pie vīra. Ak, kā skrien šis laiks... Labi, ka pats nepalieku vecāks.

Tāds arī ir mans novēlējums Manai Skolai – Madlienas vidusskolai, skolotājiem un skolēniem, bijušajiem, esošajiem un nākamajiem: esiet jauni savās sirdīs, un lai skola un atmiņas par to vienmēr palīdz saglabāt šo jaunību, trakumu un smaidu, un pāri visam – Mīlestību!

Jānis Vilnītis



## Iepazīstam Vidzemes novadus!



Tradicionāli mācību gada sākumā vai beigās Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skola organizē mācību ekskursijas un kultūrizglītojošus braucienus audzēkņiem, kuri ir čakli mācījušies un aktīvi piedalījušies skolas, un ārpuskolas pasākumos. Tas ir veids, kā dažādot mācību procesu un noteiktu izglītības satura tēmu apgūt neikdienišķos apstākļos - dabā, muzejā, kultūras vai vēstures objektos. Mācību ekskursija kā metode ir ļoti svarīga – mainot vidi, tā dažādo skolas ikdienu, paaugstina motivāciju, rada bērniem prieku – saprotot, cik pasaulē ir saistoša un cik interesanti ir mācīties.

Saulainā 8. jūnija rītā mūsu ceļš veda uz Cesvaini - Gulbeni un Alūksni. Kaut agri cēlušies un vēl ar miedziņu acīs, visi bijām gatavi pretī jauniem un nezināmiem piedzīvojumiem. Iebraucot Cesvainē, nevarējām nepamanīt romantisko parku un seno muižas ēku ielokā savus torņus pret debesīm pacēlušo akmenī kalto skulptūru – Cesvaines pili. Tā ir eklektisma mākslas šedevrs, kurā apvienojas arhitektūra, tēlniecība, metālmāksla un glezniecība. Ar gides lielisko stāstījumu uzzinājām, ka pils ir celta no šķeltiem laukakmeņiem, pēc vācu arhitekta Hansa Grīzebaha un tēlnieka Augusta Georga Dinklāges projekta kā dzīvojamā pils muižkungam Ādolfam fon Vulfam, laikā no 1893.-1896.gada. No 1919.

gada - 2002. gadam pilī atradās skola, līdz kamēr ugunsgrēks nopostīja pils jumtu. Pils pēc ugunsgrēka atjaunota. Pašlaik tajā darbojas Cesvaines mūzikas un mākslas skola, pašvaldības aģentūra „Cesvaines tūrisma centrs” un Cesvaines muzejs. Apskatījām pils reprezentatīvās telpas - balles zāli, halli, ēdamzāli, izstādes - viesojāmie gan atjaunotā, gan neatjaunotajā daļā, izstaigājot plašos pagrabus un uzkāpjot skatu tornī, kur paveras fantastisks skats! Ar pozitīvām emocijām un iedvesmas pilni devāmies tālāk....

Pašā Gulbenes centrā negaidīts pārsteigums- ceļu šķērsoja ASV 2.kavalērijas pulka mācību maršs „Dragon Ride II”, kas no Vilsekas Vācijā devās uz Tapu Igaunijā, lai piedalītos starptautiskajās mācībās Saber Strike 2016. varējām redzēt militāro tehniku, tajā skaitā kājnieku kaujas mašīnas „Stryke”. Bijām nedaudz satraukti, jo tik iespaidīgas mašīnas katru dienu nevar redzēt. Tas bija kā ievads mūsu nākamajam apskates objektam „Gulbenes Depo”, kas arī ir saistīts ar transportu- 20.gs. lokomotīvu depo ar šaursliežu un platsliežu ceļiem dzelzceļa ritošā sastāva novietošanai, kā arī remonta darbnīcām. Aplūkojām griezuli ar divu platumu sliežu ceļiem, kas ir vienīgais tāda veida Latvijā. Šaursliežu dzelzceļš Gulbene- Alūksne ir atzīts par valsts nozīmes kultūras pieminekli. Interesanti bija vērot griezuļa darbī-

bas demonstrāciju un vizināšanos ar rokas drezīnu. Prieceja restaurētā tvaiķa lokomotīve Gr – 319 „Ferdinands”, kuru bija iespēja aplūkot arī no iekšpusēs.

Atraktīvam ceļojumam pa Vidzemes gleznaino apkārtni vēsturiskā vagonā mūs gaidīja izbraukums ar mazītīti. Vērojot dabu un baudot mierīgu atmosfēru, piedzīvojām improvizētu laupītāju uzbrukumu. Bānīti apturēja meža vidū un ar lielu troksni, šāvieniem un dūmu mutuļiem visapkārt, tikām izsēdināti no vagona. Tālāk notika neliels jautrības pārgājiens ar šķēršļiem pa mežu, laupītāju nometnes himnas dziedāšanu, karoga pacelšanu, zvēresta došanu, dažādas aktivitātes un stafetes, kas norisinājās jautrā gaisotnē, kā arī mielošanās ar laupītāju gardo putru. Tas bija neaizmirstams un piedzīvojumiem bagāts notikums gan skolēniem, gan arī skolotājiem. Pēc izklaidējošā šova devāmies uz muzeju „Vides labirints”, kas atrodas Alūksnes Jaunajā pilī. Tas ir interaktīvs dabas muzejs, dabas izpētes un vides informācijas centrs. Apskatījām Baltijā plašāko fluorescento minerālu kolekciju, kura īpašnieks ir muzeja vadītājs Aldis Verners. Izstādē apskatāmi pasaulē reti sastopami minerāli no viņa kolekcijas. Piedalījāmies interaktīvā procesā un aplūkojām dažādus minerālus. Minerālus apstaro ar ultravioletajiem stariem, kurus tie atstaro dažādās krāsās, līdz ar to fenomenāli pārvēršoties, kas tumsā izskatās īpaši krāšņi. Šī parādība ir viens no lielākajiem dabas fenomeniem. Tu skaties uz parastu akmeni un pēkšņi viņš atdzīvojas tādās krāsās, ka tas pārspēj visas tavas iztēles. Daži minerāli jau ir atrasti arī Latvijā. Iepazīnām un ieklausījāmies putnu balsīs un jāsecina, cik maz protam atpazīt. Tas bija neparasts un pārsteidzošs ceļojums dabas pasaulē.

Ekskursijas izskaņā vēl tikai pastaiģa pa latgaļu pilskalnu, senpilsētas vietu, kur atrodas valsts aizsargājams kultūras piemineklis – Tempļa kalns. No kalna virsotnes paveras plašs skats uz Alūksnes ezeru un muižas parku, kā arī Pilssalu.

Mūsu izglītojošais un aizraujošais ceļojums ir galā....laiks doties mājās!



*Kultūras metodiķe Ilva Kaulača.*





## Mūzikas un mākslas skolā atbalstīts projekts tehniskā aprīkojuma iegādei

Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolā īstenots vēl viens projekts. Valsts kultūrkapitāla fonda rīkotā projekta konkursa mērķprogrammas „Vizuālās mākslas izglītības iestāžu materiāli tehniskās bāzes uzlabošana” ietvaros atbalstīts Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolas projekts „Mācību priekšmeta „Datorgrafika” tehniskā aprīkojuma iegāde”. Skolai iegādāti divi jauni sistēmbloki un trīs jauni monitori par kopējo summu 1091,00 EUR.

Skolā mākslas nodaļa darbojās jau 16 gadus. Nepieciešamību pēc jaunas datortehnikas izjutām jau sen, jo datoru skaits ir nepietiekams un tehniski novecojis. Līdz 2015. gadam „Datorgrafiku” mākslas nodaļā iekļāvām mācību priekšmeta „Kompozīcija” programmā. Kopš saņemta jauna profesionālās ievirzes izglītības 6gadīgās programmas

„Vizuāli plastiskā māksla” licence, situācija ir mainījusies, jo „Datorgrafika” mācību plānā bija jāiekļauj kā atsevišķs mācību priekšmets.

Iegādātā datortehnika nodrošinās Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolā profesionālās ievirzes izglītības programmas „Vizuāli plastiskā māksla” mācību priekšmeta “Datorgrafika” apguvi, pilnveidos interešu izglītības iespējas datorgrafikā, izmantojot datortehnikas iespējas, uzlabos mācību procesa kvalitāti arī citos “Vizuāli plastiskās mākslas” mācību priekšmetos un sniegs iespēju audzēkņiem izstrādāt skolas beigšanas noslēguma darbus, sagatavoties iestājesāmeniem mākslas vidusskolās, ar datorgrafikas darbiem piedalīties vizuālās mākslas konkursos gan Latvijā, gan ārvalstīs



## Madliena Līgo



Lai saulīte līgojās  
Katrā smilgas skariņā,  
Āboliņš, sārtvaidszīts,  
Lai zied manā vainagā!

Visas puķes uzziēdēja,  
Pārdāte neziedēja,  
Tā dziedēja Jāņu nakti  
Zeltītiem ziediņiem.

23.jūnijā pie Madlienas kultūras nama ieskandinājām Līgo dienu ar tirdziņu un dažādām aktivitātēm gan lieļiem, gan maziem.

No plkst. 9:00 – 11:00 – bija iespēja nobaudīt piecu dažādu alus ražotāju alu, un mēģināt uzminēt, kas ko ir brūvējis. Konkursā piedalījās 14 cilvēki –

gāja visādi, bet uzvarēja Jānis Pavilaitis, kurš īsā laika posmā atminēja visus



piedāvātos ražotājus.

Stipriniekiem bija iespēja rāpties stabā – atrakcijā „Ceļš uz komu” un saņemt dažādus gardumus Jāņu galdam.

Paralēli notika izbrauciens zirga pajūgā, bērni zīmēja savu Līgodienu, bija iespēja apgleznot sejiņas un veidot lielo ozolzaru pīni.

11:00 – Madlienas deju kolektīvi Made, Lienīte un līnijdejojotājas apmeklētājus priecēja ar vasarīgu koncertu, pēc kura līgotāji pulcējās un devās uz Ozolu birzi, lai kopīgi mēģinātu apsteigt „Līgo riepa 2016”.

Vakarā tika iekurts lielais uguns-kurs un līdz rīta gaismai cilvēkus priecēja Ēriks Budēvičs ar jestrū balli.



Linda Iraits





## KULTŪRAS NOTIKUMI MADLIENĀ

Informācija: 28367988;  
e-pasts: viesturs.lazdins@ogresnovads.lv

### Madlienas pagasta svētki 2016

#### 22.jūlijs

Dienas garumā ziedu paklāja veidošana  
19:00 – 20:00 – Koncerts baznīcā  
20:00 – 23:00 – Līnijdeju koncerts  
23:00 – 00:30 – Brīvdabas kino

#### 23.jūlijs

9:00 – Tirgus  
12:00 – Zemessargu paraugdemonstrējumi  
14:00 – Madlienas dienas atklāšana, pūtēju orķestra koncerts un gardas zupas ēšana  
14:00 – 18:00 – Dažādas aktivitātes bērniem un pieaugušajiem  
20:00 – Koncerts ar Uģi Rozi un Anmary [līdz 7 gadi bez maksas, 2 EUR bērniem, 4 EUR pieaugušajiem, 10 EUR ģimenes biļete – 2 bērni un 2 pieaugušie]  
22:00 – Balle ar grupu „Leiveri”

#### 6.augustā plkst. 16:00 “BET BET” 25 gadu jubilejais LIELAIS KONCERTS

Biļetes iepriekšpārdošanā: [www.bilesuparadize.lv](http://www.bilesuparadize.lv)  
-4,99 Eur.

Koncerta dienā- krietni dārgāk

Biļetes var iegādāties arī Madlienas kultūras namā-  
5,00 Eur

PIRMDIENĀS, TREŠDIENĀS, PIEKTDIENĀS  
no plkst. 7:30 – 10:30 [tel. nr. 29388012]

3.jūlijā biļešu pārdošana visu dienu!

Bērniem līdz 7 gadu vecumam – IEEJA BEZ MAKSAS  
(Uzrādot personu apliecinošu dokumentu)

Vasaras sezonā **Brīvdabas kino** pie Madlienas kultūras nama, ja atbilstoši laika apstākļi.  
Konkrētāka informācija būs pieejama afišās un internetā.

Madlienas bibliotēkas pasākumu zālē

#### Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolas mākslas studijas “Iedvesma” darbu izstāde.

Autori: Maira Balančonoka, Antra Vanaga, Gaida Bērziņa,  
Annija Aukšpule, Tinca Mūrniece, Jogita Lazdiņa  
Studijas vadītāja : Skaidrīte Krīgere

*Izstāde būs apskatāma līdz augustam.*

Lūdzu Madlienas pagasta sabiedrību palīdzēt atrast guļbūves tipa galdu, taisītu no pusbaļķiem (apm 80cmx200cm) ķiršsarkanā tonī un 2 beņķus, tādā pašā krāsā. Tie tika nozagti šī gada jūnija 2. vai 3. nedēļā no zemes īpašuma netaļu no Pečoras ezera. Iesaistīta varētu būt vienas sievietes un 3 vīriešu kompanija, ko liecinieki redzēja piebraukušus ar gaišu mašīnu pie apzagtā īpašuma 15.06.2016.

Ja Jums ir kāda informācija, lūdzu zvanīt pa tel 29286045, atlīdzība garantēta

**17.jūlijā plkst. 15:00 Madlienas kapos, kapličā  
Katoļu ticīgo kapu svētki  
ar Svēto Misi un aizlūgumu par mirušajiem.**

#### Madlienas vidusskola uzņem skolēnus 10.klasē 2016./2017. mācību gadam

Skola piedāvā apgūt vispārējās vidējās izglītības vispārīzglītojošā virziena programmu.

Dokumentus pieņem skolas lietvedībā darba dienās no plkst. 8.30 līdz 15.00

- Iestājoties nepieciešami sekojoši dokumenti: apliecība par pamatizglītību un sekmju
- izraksts (oriģināls);
- direktoram adresēts iesniegums,
- medicīniskā karte (o26/u veidlapa).

Iesniedzot dokumentus, jāuzrāda personu apliecinošs dokuments (pase vai ID karte)

**Tālrunis uzziņām 65039106, 65039158**

*Vidusskolā tiek uzņemti skolēni ar pietiekamiem vērtējumiem visos mācību priekšmetos uz pārrunu pamata!*

### Līdzjūtības



*Es aizgāju, kaut viss te ļoti patīk  
Un gribētos, vēl ilgi, ilgi būt.  
Varbūt tur brīnumu var satikt,  
Ko te man dzīve neatlāva gūt.*

**Izsakām dziļu līdzjūtību Renātei Streilei,  
no brāļa atvadoties.**

*Lopkopības speciālisti*

*Kas bijis reiz,  
Tas nebūs vairs nekad.  
Tas pavasars...  
Tas brūkļenzieds...  
Tas cilvēks...*



**Dalāties bēdās ar Renāti Streili, brāli mūžībā pavadot.**

*„Zādzēnes” fermas kolektīvs*

Madlienas pagasta pārvaldes informatīvā lapa. Tirāža 300 eks. Iespiesta SIA “Tipogrāfija Ogrē”.

Iznāk katra mēneša pirmajā nedēļā. Materiāli nākamajam numuram iesniedzami līdz katra mēneša 27. datumam.

Redaktors-Mareks Liepa; e-pasts: [manamadliena@inbox.lv](mailto:manamadliena@inbox.lv)

Informatīvā lapa pieejama internetā: <http://www.slide.lv/mana-madliena>

Adrese: Madlienas pagasta pārvalde. Tālruni: 65039085, 65039185.

Par publicētajiem faktiem un uzskatiem atbild raksta autors.

Redakcijas viedoklis ne vienmēr sakrīt ar raksta autora viedokli.

